

Harcaink

Fontos, kritikus szakaszához érkezett a magyar nemzet ellen évszázadok óta zajló háború. A minket függésben tartó pusztító világerő, amely az elmúlt fél évezred során már öt, látszólag különböző birodalomnak mutatta magát, ám gátlástalan létfelélő, eredendően parazita jellegét végig megőrizte, újabb átalakulás előtt áll. Mivel eddig minden újabb megjelenési formája az ellenünk folytatott háború egyre veszélyesebb fegyvereit hozta magával, így most is erre kell készülnünk. Az ország népének többsége kissé költőien túlzó metaforaként kezelte a választások utáni bejelentést: forradalom és szabadságharc vette kezdetét. Azonban lassan rá kell ébrednünk, hogy a megállapítás nem metafora – és egyáltalán nem túlzó. Az talán igaz, hogy ez csak nyitánya a háború újabb, talán sorsdöntő ütközetének. Ám tekintettel arra, hogy a többség tökéletesen felkészületlen a közelgő háborús cselekményekre, talán nem árt egy-két dolgot végig gondolni.

A világerő, amely most a nyugatias globalitás birodalmaként jelenik meg, azért veszélyesebb az eddigi alakváltozatainál, mert saját létét is tagadja. Sőt azt a beszédteret is betiltotta, ahol egyáltalán diskurzus tárgyává lehetne tenni létezését, és brutálisan büntet mindenkit, aki az ő „nem létezését” kétségbe merészezi vonni. Aki pedig saját intézményi védelem kiépítésére törekszik e globális értelmező hatalom fegyvereivel szemben, az – mint az elmúlt hetek világméretű hisztériájából láttuk – a halál fia. Ez világossá teszi, hogy az előttünk álló egyre veszélyesebb háború fő frontvonala kommunikációs természetű. A permanens világháború ugyanis a világmentelmezési logika csúcspontjainak birtoklásáért zajlik. Talán soha nem volt annyira igaz a régi mondás, miszerint a szó veszélyesebb fegyver, mint ma. Világunk „valóságos valósága” ugyanis már olyan iszonyú képet mutat, hogy ezt a világ urai – az ellenük irányuló azonnali világméretű lázadás kockázata nélkül – aligha engedhetik

megpillantani. A globális valóságipari művek „dübörgése” nélkül e lázadás kártyavárként döntené romba azt az egész primitív hazugságtömeget, amely a globális kapitalizmus fogyasztói-hedonista paradicsomaként mutatja be önmagát.

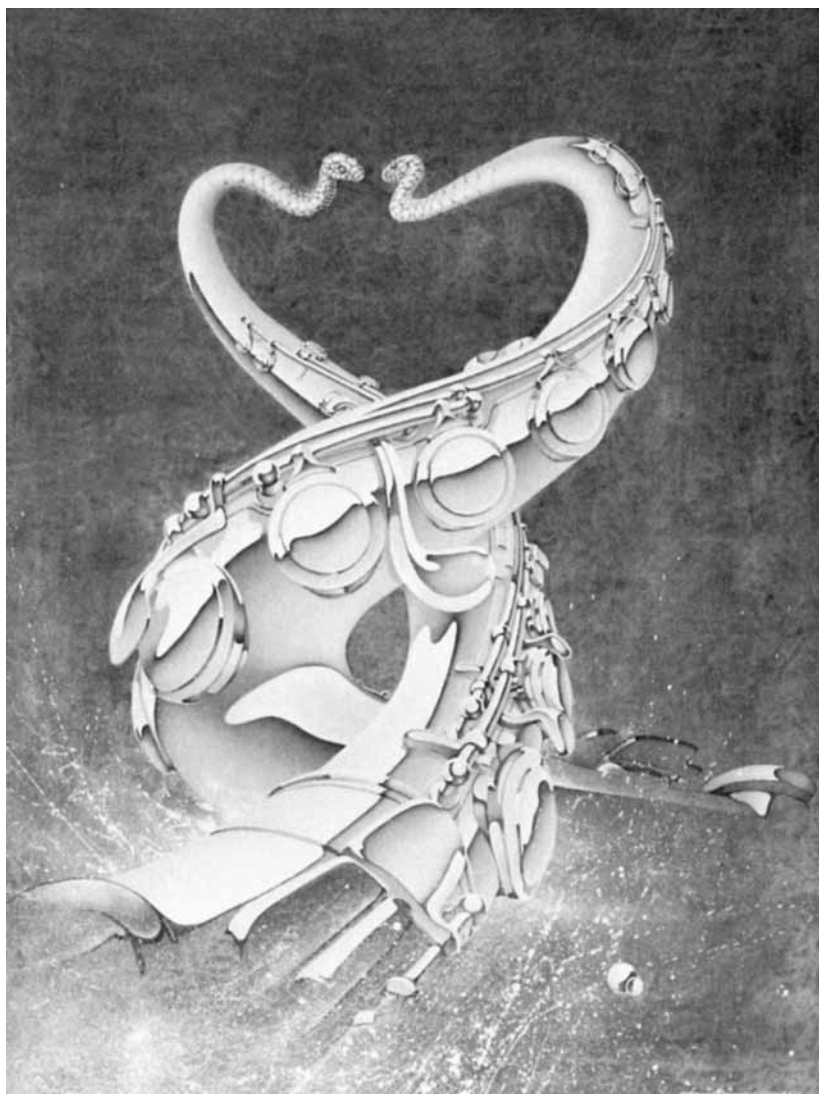
A globális birodalom hatalmi rendszere három „hadosztályt” tart mozgásban a lokalitások kifosztása érdekében. Az első a kényszerítő hatalmi hadoszlop, amelynek fő fegyvere a multinacionális vállalat. Feladata, hogy behatolva az adott lokalitásba, a helyi uralmi elitet korrumpálva ellenőrzése alá vonja az élet újratermelésének minden anyagi és szimbolikus szféráját. A másik a figyelmeztető-fegyelmező osztag, amelynek látszólagos feladata, hogy tekintélyes, a világ folyamataiért felelősséget érző és vállaló intézményként tanácsokkal lássa el és minősítse az egyes lokalitásokat. Az idetartozó Valutaalapnak, Világbanknak, hitelminősítő intézeteknek a valóságos funkciója azonban az, hogy világossá tegyék a lokális elitnek számára, hogy a kényszerítő-hatalmi osztag kifosztó tevékenységének mindennemű korlátozása súlyos megtorlást von maga után. Ám a mindennél fontosabb harmadik hadoszlop éppen az a véleményhatalmi diktatúra, amely magát „politikailag korrekt beszédnek” nevezi. Ez a birodalom létének és fennmaradásának egyre inkább döntő eleme.

A forradalom és szabadságharc mindhárom birodalmi hadoszloppal harci érintkezésbe került az elmúlt nyolc hónapban. A multinacionális vállalatokra kivetett különadók és főként a magán-nyugdíjpénztári rendszer felszámolása a kényszerítő hatalmat vette célba. A Valutaalappal a kapcsolat látványos megszakítása és a hitelminősítő intézetek megtorló leminősítéseinek semmibevétele a figyelmeztető-fegyelmező hadoszlop elleni nyílt kihívás. Ám a szabadságharc eddigi legveszélyesebb hadműveletét a médiatörvény, vagyis a globális véleményhatalmi diktatúrával való határozott szembefordulás jelenti.

A dolgok kegyetlen történelmi logikájából az olvasható ki, hogy az impérium legfeljebb átmenetileg és taktikailag enged meg bármilyen ellenszegülést, és amint erre lehetőség adódik, „a birodalom visszavág”. Aligha lehet kétségünk: most sem lesz másként. A siker reménye tehát csekély ugyan, de talán nem nulla. A fegyverszünetnek is felfogható színjáték, amelynek a magyar elnökség ünnepélyes megnyitóján lehattunk tanúi, arra utal, hogy a birodalom az elnökség ideje alatt látványtechnikai okokból nem akar nyílt háborús intervenciót indítani Magyarország felszámolására. Ezt az éppen emiatt igen értékes fél évet egy olyan „új szövetség” létrehozására kellene fordítani, amely talán esélyt adhat a forradalom eltiprásának elkerülésére. Az első új szövetséget

a magyar társadalmon belül kell létrehozni. A választási győzelem jelezte, hogy e szövetség létrehozása nem lehetetlen, ám életveszélyes illúzió lenne azt hinni, hogy már létezik is. A második új szövetséget Kelet- és Közép-Európa sorstárs országaival kell létrehozni, amelyek egyelőre értetlenül és/vagy kárörvendő lesajnálással szemlélik a magyar szabadságharcot – nem látva benne saját sorsukat. És végül a harmadik új szövetséget a globális térben kell létrehozni a „keleti szél” lázadó nagykoalíciójához való csatlakozással. Mindez azért döntő, mert bár „csapatunk harcban állnak, és a kormány a helyén van”, az „ószövetséggel” való leszámolás és az új szövetség megkötése nélkül nincs esélyünk a megmaradásra.

(Magyar Hírlap, 2011. január 11.)

Kettős